

ANNA ΣΥΚΙΑΝΑΚΗ

ΑΝΤΡΕΣ!

Αν συοσιώσω
#not

έναν πειράζει;

Μια
χιουμοριστική
ιστορία για
γυναίκες στα
πρόθυρα
νευρικής
κρίσης!

ΤΙΤΛΟΣ: Άντρες! Αν σκοτώσω έναν πειράζει;
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Άννα Συκιανάκη
ΣΕΙΡΑ: Ελληνική λογοτεχνία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαριάννα Σωκράτους
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Εκδόσεις Έξη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Άννα Συκιανάκη
Copyright © 2022 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-5240-55-4

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικώς αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr
facebook: Εκδόσεις ΕΞΗ

Άννα Συκιανάκη

ΑΝΤΡΕΣ!
ΑΝ ΣΚΟΤΩΣΩ ΕΝΑΝ ΠΕΙΡΑΖΕΙ;

Εκδόσεις Έξη

«Κυρία Αλεξία, είναι ό,τι ομορφότερο έχετε φορέσει ποτέ! Νομίζω ότι πρέπει να το πάρετε οπωσδήποτε, εφ' όσον μάλιστα πρόκειται για μια τόσο σημαντική περίπτωση», είπε η Μάρθα με ενθουσιασμό.

Κοίταξα τον εαυτό μου στον καθρέφτη. Πραγματικά με κολάκευε πολύ αυτό το ολόλευκο φόρεμα που έφτανε ως τον αστράγαλο, αλλά ήταν λίγο προκλητικό, μιας και σε όλη την πλάτη είχε μια αραχνούφαντη δαντέλα. Επίσης, το μαύρισμά μου δεν ήταν αρκετό για να κάνει αντίθεση. Και σε δύο μέρες που θα το φορούσα, δεν προλάβαινα να μαυρίσω κι άλλο. Από την άλλη, η Μάρθα μου έλεγε την αλήθεια, ή είχε απηυδύσει, επειδή είχα δοκιμάσει όλα τα φορέματα του μαγαζιού; Μπα, όχι. Η Μάρθα ήταν πάντα ειλικρινής. Μάλλον έπρεπε να το πάρω, γιατί στο τέλος θα έχανα και το ραντεβού μου στο ινστιτούτο. Για μια στιγμή σκέφτηκα ότι για άνθρωπος που παίρνει γρήγορες αποφάσεις και για γυναίκα που έχει αγοράσει πάρα πολλά φορέματα στη ζωή της, το σκεφτόμουν υπερβολικά πολύ, αλλά ειλικρινά ήταν τόσο σημαντική η περίπτωση, που ήθελα να είναι όλα τέλεια. Άλλωστε, ήταν

και η πρώτη φορά στη ζωή μου που θα μου συνέβαινε κάτι τέτοιο, οπότε δεν είχα καθόλου πείρα ως προς την καταλληλότητα του φορέματος για τη συγκεκριμένη περίπτωση.

«Δεν το βρίσκεις λίγο τολμηρό, βρε Μάρθα μου;» ρώτησα σκεπτική.

«Όχι δα. Σέξι το βρίσκω. Τολμηρό ήταν αυτό που φορέσατε την Πρωτοχρονιά».

«Λες, ε;»

Αποφάσισα ότι δεν έπρεπε να το σκεφτώ άλλο. Όχι επειδή δεν ήθελα, αλλά επειδή είχε αρχίσει να με ενοχλεί αυτή η πρωτοφανής ανασφάλειά μου. Λες και είχα μετατραπεί σε μια άλλη γυναίκα λόγω της περίπτωσης.

Πλήρωσα και έφυγα βιαστικά για το ινστιτούτο. Η Μάρθα είχε απόλυτο δίκιο. Την Πρωτοχρονιά είχα πάρει ένα υπέροχο, μακρύ, κόκκινο φόρεμα, το οποίο μετά βίας κάλυπτε το στήθος μου, αφήνοντας όλη την πλάτη γυμνή. Ήταν σκούρο κόκκινο και έκανε αντίθεση με τη λευκή επιδερμίδα μου, ενώ ταυτόχρονα συνδυαζόταν τέλεια με τα φρεσκοβαμμένα κόκκινα μαλλιά μου. Η αλήθεια είναι πως ήταν όντως τολμηρό, αλλά ήταν και ο λόγος που γνώρισα τον άντρα των ονείρων μου. Τον Βρασίδα. Και μπορεί το όνομά του να είναι χάλια, αυτός όμως είναι υπέροχος.

Παραμονή Πρωτοχρονιάς. Έξι μίνες πριν.

Εφ' όσον οι δύο καλές μου φίλες, η Ηρώ και η Ελπίδα, μου δήλωσαν ότι ο καινούργιος χρόνος θα τις έβρισκε την πρώτη στην αγκαλιά του νέου αμόρε της και τη

δεύτερη στο νοσοκομείο να εφημερεύει, αποφάσισα να πάω στο ρεβεγιόν που οργάνωνε ο σύλλογος διαφημιστών. Ήταν η καλύτερη λύση να παραστώ σε μια τέτοια εκδήλωση, πρώτον, επειδή δεν υπήρχε περίπτωση να μείνω μόνη μου αυτή τη μέρα, δεύτερον, δεν ήθελα με τίποτα να με βρει ο καινούργιος χρόνος στο σπίτι των γονιών μου, να μου λένε ότι έχω κλείσει τα τριάντα τρία και θα έπρεπε πια να βρω κάποιον να παντρευτώ, και τρίτον, θα έκανε πάρα πολύ καλό στην καριέρα μου, ύστερα μάλιστα από την τεράστια επιτυχία της τελευταίας μου δουλειάς.

Η τελευταία μου διαφήμιση αφορούσε τη μεγαλύτερη ελληνική βιομηχανία γαλακτοκομικών προϊόντων. Πολλές εταιρείες είχαν προσπαθήσει να πάρουν τη δουλειά, αλλά εμείς ήμασταν αυτοί που τα καταφέραμε. Είχαμε ήδη λανσάρει την καμπάνια για το γάλα, η οποία έκανε πάταγο, επειδή ήταν κάτι εντελώς καινούργιο για τα ελληνικά δεδομένα, και θα συνεχίζαμε με τα τυριά και το γιαούρτι. Φυσικά, οι αντίπαλοι ακόμα προσπαθούσαν, γιατί το πακέτο ήταν πολύ μεγάλο, αλλά μετά από αυτό που είδαν, κατάλαβαν ότι είχαμε ανεβάσει τον πήχην πολύ ψηλά και ήταν πολύ δύσκολο να προτείνουν κάτι καλύτερο.

Κανόνισα να πάω με τον Μάνο, τον θεό του γραφείου μου. Ο Μάνος είναι ένας υπέροχος άνθρωπος και δουλεύουμε μαζί πέντε χρόνια. Εκτός από ιδανικός συνεργάτης είναι και ιδανικός άντρας. Είναι ψηλός, ξανθός, με μπλε τεράστια μάτια και ένα υπέροχο αρρενωπό χαμόγελο. Όπως όλοι οι άντρες του είδους του, προσέχει πάρα πολύ το σώμα του και είναι σαν να το έχει σκάσει από

ομάδα υδατοσφαίρισης. Είναι τριάντα πέντε χρονών και πρόκειται για έναν άνθρωπο που μπορεί να ακούσει τα πάντα και να σε συμβουλέψει για οτιδήποτε. Τον γνώρισα όταν πρωτοήρθα στην εταιρεία. Από την αρχή με αγάλιασε και με βοήθησε πάρα πολύ να ενταχθώ.

Βέβαια, όταν ήρθα στην εταιρεία, όλοι με θεωρούσαν κελεπούρι, μιας και το βιογραφικό μου ήταν ιδιαίτερα εντυπωσιακό. Σπουδές διαφήμισης-μάρκετινγκ στο Λονδίνο, ένα δυνατό μεταπτυχιακό στο Παρίσι, δύο χρόνια δουλειά σε αξιοζήλευτο πόστο στη Νέα Υόρκη και τρία χρόνια σε εξίσου καλό πόστο στο Μιλάνο. Η αλήθεια, όμως, ήταν ότι στη συγκεκριμένη εταιρεία ήμουν χαμένη. Ο λόγος ήταν οι εντελώς διαφορετικοί ρυθμοί και η ακατάληπτη για εμένα καθυστέρηση διαδικαστικών θεμάτων. Ευτυχώς ο Μάνος λειτούργησε σαν κυματοθραύστης. Φρόντισε να ενταχθώ ομαλά στα ελληνικά δεδομένα και να φτάνουν όλα σε εμένα, αφού πρώτα είχε ασχοληθεί εκείνος μαζί τους. Η αλήθεια είναι ότι γενικά στη δουλειά με πρόσεχαν πολύ, με πλήρωναν αδρά και ήθελαν μόνο τις υπέροχες καινοτόμες ιδέες μου.

Με τον Μάνο μοιραζόμαστε το ίδιο γραφείο και την ίδια γραμματέα. Το γραφείο μας είναι στον κάτω όροφο από το γραφείο του διευθυντή μας, που στην ουσία είναι και ο πρόεδρος της εταιρείας, και είναι ένας υπέροχος ηλιόλουστος χώρος. Πάντα αναλαμβάνουμε όλες τις δουλειές μαζί και περνάμε πολλές από τις ελεύθερες ώρες μας τρώγοντας, συζητώντας, ψωνίζοντας, ή απλά φλερτάροντας συχνά ακόμα και τους ίδιους άντρες! Ναι, όλοι στο γραφείο πιστεύουν ότι είμαστε ζευγάρι και το κρύβουμε, αλλά η αλήθεια είναι ότι κρύβουμε το γεγονός

ότι ο Μάνος είναι ομοφυλόφιλος. Ενώ είναι ένα εντελώς ακομπλεζάριστο άτομο, δεν θέλει κανείς να ξέρει για την προσωπική του ζωή. Πιστεύω ότι βαθιά μέσα του δεν το έχει αποδεχτεί ακόμα και ίσως γι' αυτό πληρώνει μια περιουσία στον ψυχολόγο του.

Το βράδυ της παραμονής, ο Μάνος ήρθε και με πήρε στις εννέα και μισή. Φτάσαμε στο ξενοδοχείο όπου γινόταν η εκδήλωση τρία τέταρτα αργότερα. Το περιβάλλον ήταν αποπνικτικό και σύντομα άρχισα να σκέφτομαι ότι ίσως θα ήταν καλύτερα να είχα πάει στη μαμά μου. Ο Μάνος, που κατάλαβε ότι άρχισα να πλήττω, ξεκίνησε να μου συστήνει ηγετικά στελέχη από άλλες εταιρείες, κάτι που βοήθησε το χρόνο να περάσει. Μετά απομονωθήκαμε σε μία γωνία σαν γνήσιες Κατίνες, με ένα μπουκάλι κρασί στο χέρι, και άρχισε να μου λέει απίστευτα κουτσομπολιά για όλους όσοι ήταν γύρω μας. Ποτέ δεν φαντάστηκα ότι ο κύκλος μας είναι τόσο μικρός και ότι μπορεί να συμβαίνουν τόσες πολλές ίντριγκες.

Γύρω στις δώδεκα παρά τέταρτο, με άφησε για λίγο μόνη να πεταχτεί μέχρι την τουαλέτα. Τότε ήρθε ο διευθυντής μου και με πήρε να πάμε στο μπαλκόνι για να δούμε τα βεγγαλικά. Πριν την αλλαγή του χρόνου, έσβησαν όλα τα φώτα και ο κόσμος άρχισε να τρέχει προς τα έξω για να δει το θέαμα. Κάπου εκεί μέσα στον πανικό, κάποιος με έσπρωξε, κάπου παραπάτησα και τελικά κάπου προσγειώθηκα. Ευτυχώς στα μαλακά! Στις δώδεκα ακριβώς, ο σωτήρας μου με φίλησε παθιασμένα και μόλις άναψαν τα φώτα, μου ευχήθηκε καλή χρονιά.

Με ένα τέτοιο φιλί στο ξεκίνημά της, καλή φαίνεται, σκέφτηκα και αντευχήθηκα χαμογελώντας.

«Σε παρακολουθώ όλη νύχτα, αλλά δυστυχώς ο συνοδός σου δεν σε άφησε καθόλου από τα μάτια του», μου είπε.

«Ναι. Ήξερε ότι θα έπληττα. Είναι πάρα πολύ καλός φίλος», απάντησα θέλοντας να διευκρινίσω την ιδιότητα του Μάνου.

«Φίλος; Υπάρχει Θεός τελικά! Το φόρεμά σου είναι υπέροχο».

«Σε ευχαριστώ. Με λένε Αλεξία».

«Ω, ναι, ξέχασα να συστηθώ! Παράλειψή μου. Βρασί-
δας».

Α πα πα! σκέφτηκα αμέσως. *Κρίμα, παλικάρι μου, και φιλάς υπέροχα!* Απογοητεύτηκα και αποφάσισα να φύγω με διακριτικό τρόπο.

«Χάρηκα. Πρέπει να βρω τον φίλο μου. Καλή χρονιά», ευχήθηκα τυπικά.

«Στάσου...» μου φώναξε απελπισμένος.

Τι; Μύγδαλα; Στη σκέψη του Βόγλη χαμογέλασα, γύρισα και τον κοίταξα.

«...Θα ήθελα πάρα πολύ να σε ξαναδώ. Πάρε την κάρτα μου. Θα χαρώ πολύ να τα πούμε με περισσότερη ψυχία», μου είπε και μου έδωσε την επαγγελματική του κάρτα.

Χαμογέλασα ευγενικά και απομακρύνθηκα ψάχνοντας τον Μάνο. Τον βρήκα εγκλωβισμένο ανάμεσα σε τρεις λάμιες, που μάλλον δεν μπορούσαν να αποφασίσουν ποια θα τον πάρει, και τον πυρπολούσαν με ερωτήσεις.

«Αγάπη μου! Εδώ είσαι και σε ψάχνω;» είπα κοιτάζοντάς τον με λατρεία. Τον αγκάλιασα επιδεικτικά και τον φίλησα πεταχτά στο στόμα τραβώντας τον μακριά τους.

Καθίσαμε για λίγο ακόμα στην εκδήλωση και έπειτα αποφασίσαμε να φύγουμε. Τον ρώτησα τι θα κάναμε και μου πρότεινε να πάμε στους δικούς μου.

«Για κανέναν λόγο. Θα πάω αύριο, που δεν θα έχω πει, για να μπορώ να τους αντιμετωπίσω. Άσε που θα σε κοιτάζουν σαν υποψήφιο γαμπρό και μετά θα με σταυρώσουν επειδή δεν σε θέλω».

«Νόμιζα ότι η μητέρα σου ήξερε για τις προτιμήσεις μου».

«Ξέρει. Αλλά μόνο εκείνη. Έτσι νομίζει τουλάχιστον, αλλά της έχω ξεκαθαρίσει ότι αν το πει σε κανέναν, δεν θα της ξαναμιλήσω και ξέρει ότι είμαι ικανή να το κάνω. Απλά επειδή νομίζει ότι δεν το ξέρει η αδερφή μου, που ξέρει ότι της λέω τα πάντα, κατά βάθος δεν το πιστεύει και νομίζει ότι της το είπα για να μην επιμένει. Φυσικά, η αδερφή μου παίζει θαυμάσια το ρόλο της ανήξερης και όταν έχει κέφια, τη ρωτάει κιόλας γιατί δεν μου αρέσεις».

«Θεέ μου! Πόσα προβλήματα σου έχω δημιουργήσει! Τουλάχιστον θυμάσαι τι ξέρει και τι θυμάται ο καθένας για την προσωπική μου ζωή στην οικογένειά σου;»

«Εύκολα! Είμαι γυναίκα, αγάπη μου! Ο εγκέφαλός μου έχει φτιαχτεί για να οργανώνει και να χειρίζεται τέτοιου είδους περιττές πληροφορίες. Μήπως θέλεις να με πας σπίτι μου και να πας στους δικούς σου;»

«Είσαι τρελή; Μπουζούκια, σπίτι μου ή σπίτι σου;»

«Σπίτι μου», απάντησα. «Έχω σαμπάνια παγωμένη και καθαρά σεντόνια».

Ο Μάνος είναι ένας από τους λίγους ανθρώπους με τον οποίο μπορώ να κοιμάμαι. Έχουμε κοιμηθεί μαζί πάρα πολλές φορές στο σπίτι του ή στο σπίτι μου μετά από

υπερβολική κατανάλωση αλκοόλ, είτε για να γιορτάσουμε μια επιτυχία, είτε για να κλάψουμε μια σχέση που τελείωσε άδοξα, ή για να δω εγώ θρίλερ που, ενώ μου αρέσουν πολύ, με επηρεάζουν απίστευτα και μετά φοβάμαι να κοιμηθώ μόνη μου. Έχουμε φυσικά όλα τα απαραίτητα καλλυντικά, πιτζάμες και μια αλλαξιά ρούχα και στα δύο σπίτια. Εγώ, δηλαδή, για να είμαι ειλικρινής, έχω πέντε πουκάμισά του στο σπίτι μου, επειδή δεν είμαι και πολύ καλή νοικοκυρά και αργώ να τα πλύνω.

Η σχέση του με την οικογένειά του είναι φρικτή. Η μητέρα του, η Σοφία, ήταν κόρη ενός επιφανούς και ταλαντούχου εργοστασιάρχη. Ο πατέρας της ήταν ορκισμένος εργένης, μέχρι που στα σαράντα πέντε του γνώρισε την κατά είκοσι χρόνια μικρότερή του Μυρτώ, σε ένα ταξίδι με φίλους στη Σίφνο, από όπου καταγόταν εκείνη, και την ερωτεύτηκε παράφορα. Η Μυρτώ έγινε όλος του ο κόσμος και η αγάπη του για εκείνη ήταν απόλυτη και ειλικρινής. Όταν απέκτησαν τη Σοφία, η ευτυχία τους ολοκληρώθηκε. Η Μυρτώ είχε απίστευτη λατρεία στην κόρη της και ο άντρας της λάτρευε τη μικρή, επειδή έκανε ευτυχισμένη τη γυναίκα του. Δυστυχώς, η Μυρτώ αρρώστησε, όταν η Σοφία ήταν είκοσι χρονών και πέθανε μέσα σε τρεις μήνες χωρίς να μπορεί κανένας να κάνει τίποτα σε κανένα νοσοκομείο του κόσμου. Ο πατέρας της Σοφίας γέρασε απότομα μετά το θάνατο της γυναίκας του και το μόνο που ζήτησε από τη Σοφία ήταν να τελειώσει τις σπουδές της, γιατί αυτό θα ήθελε η μητέρα της.

Τελειώνοντας τις σπουδές της στα οικονομικά, η Σοφία είχε γνωρίσει τον Αναστάση, τον πατέρα του Μάνου, με τον οποίο ήταν συμφοιτητές και δήλωσε στον πατέρα

της την επιθυμία να τον παντρευτεί. Ο πατέρας της δεν έφερε καμία αντίρρηση, όπως περίμενε εκείνη ότι θα κάνει λόγω της διαφορετικής κοινωνικής τους τάξης, μιας και το μόνο που τον ενδιέφερε ήταν να είναι η κόρη του ευτυχισμένη. Έτσι, ο γάμος έγινε όταν η Σοφία ήταν είκοσι πέντε και αμέσως ήρθε στον κόσμο και ο Μάνος, που πήρε το όνομα του εργοστασιάρχη παππού του. Ήρμος ο παππούς, «έφυγε» λίγο μετά τη βάπτισή να πάει να βρει την αγαπημένη του Μυρτώ.

Αυτό που ήρθε σαν κεραυνός εν αιθρία στη Σοφία δεν ήταν η απώλεια του πατέρα της, εφ' όσον μάλιστα όλοι όσοι τον ήξεραν περίμεναν ότι θα είχε αυτή την κατάληξη πολύ νωρίτερα λόγω της άρνησής του να ζει μετά το θάνατο της γυναίκας του, αλλά η διαθήκη που άφησε μαζί με ένα γράμμα για τη Σοφία. Σε αυτό το γράμμα της ζητούσε συγγνώμη που την πικραίνει, αλλά δήλωνε ξεκάθαρα ότι αφήνει το εργοστάσιο αποκλειστικά σε εκείνη, η οποία έπρεπε να το διαχειρίζεται μόνη της και αργότερα να το μεταβιβάσει στον γιο της. Ο μόνος λόγος που δεν το άφηνε κατ' ευθείαν στον εγγονό του ήταν ότι η Σοφία μπορεί να έκανε και άλλα παιδιά, οπότε θα αποφάσιζε εκείνη πώς θα διαχειριζόταν την περιουσία της. Ρητή εντολή, καθώς και τελευταία επιθυμία του αποθανόντος, ήταν να μην έχει καμία οικονομική διαχείριση ποτέ ο άντρας της. Και αυτό γιατί ο πατέρας της Σοφίας δεν έβλεπε στα μάτια του γαμπρού του έναν άντρα που αγαπούσε τη γυναίκα του, αλλά έναν άντρα που αγαπούσε την περιουσία της γυναίκας του. Το μόνο που ήθελε, λοιπόν, ήταν να είναι βέβαιος ότι η κόρη του θα είναι πάντα ανεξάρτητη χωρίς να μπορεί να επηρεάσει ο όποιος

χαρακτήρας του άντρα της την οικονομική της κατάσταση.

Η Σοφία πικράθηκε, όταν διάβασε το γράμμα του πατέρα της, γιατί κατάλαβε ότι δεν ενέκρινε τον άντρα της. Αποφάσισε, όμως, να μην πει τίποτα στον Αναστάση και με τη βοήθεια του δικηγόρου της του παρουσίασε κάποιο πρόβλημα ως προς τη διαχείριση των κεφαλαίων, που απαιτούσε την υπογραφή της σε κάθε οικονομική συναλλαγή. Του εξήγησαν, ωστόσο, ότι το πολύ σε δυο χρόνια θα το έχουν λύσει. Προς το παρόν, έτσι κι αλλιώς, είχε τη θέση του διευθυντή, απλά η Σοφία έπρεπε να τσεκάρει τις αγορές και τις πωλήσεις. Ο Αναστάσης δεν το δέχτηκε και με μεγάλη χαρά, αλλά δεν είχε και πολλές επιλογές. Και κάθε δυο-τρία χρόνια ο δικηγόρος έβρισκε κάποιο καινούργιο διαδικαστικό πρόβλημα και έδιναν άλλη μια παράταση σ' αυτή την κατάσταση. Και η ζωή συνεχιζόταν.

Από ό,τι μου έχει πει ο Μάνος, ο παππούς του είχε απόλυτο δίκιο. Κάποια στιγμή ο πατέρας του αποφάσισε να ζήσει τη ζωή που δεν έζησε, μιας και παντρεύτηκε πολύ μικρός και άρχισε τις βραδινές συναντήσεις με «πελάτες», τα «επαγγελματικά» ταξίδια και τις αλόγιστες σπατάλες. Αυτό, όμως, που τσάκισε τη μητέρα του ήταν όταν στα τριάντα πέντε του, και ενώ ο Μάνος δεν ήταν καλά δέκα χρονών ακόμα, αποφάσισε να κάνει ένα παιδί με την καμαριέρα τους. Η αλήθεια, βέβαια, ήταν ότι δεν το αποφάσισε εκείνος αλλά η καμαριέρα τους. Η Σοφία ζήτησε διαζύγιο, αλλά μετά πολλών κόπων και βασάνων ο Αναστάσης την έπεισε να μην τον χωρίσει.

Ο Μάνος δεν κατάλαβε ποτέ πώς ο πατέρας του κατά-

φερε να πείσει τη μητέρα του. Δεν ήξερε αν η Σοφία τον αγαπούσε πραγματικά και αποφάσισε να τον συγχωρήσει, ή αν ήθελε να αποφύγει το σκάνδαλο. Πάντως, τον ανάγκασε να αναγνωρίσει το παιδί και προσπαθούσε να τον πείσει να περνάει χρόνο μαζί του. Ο Μάνος πίστευε ότι τελικά διατηρούσαν μια πλασματική εικόνα οικογενειακής ευτυχίας για τα μάτια του κόσμου. Και αυτό ακριβώς δεν άντεχε. Ενώ αγαπάει τη μητέρα του, δεν της συγχώρησε ποτέ ότι δεν χώρισε τον πατέρα του, με τον οποίο έχει τις χειρότερες δυνατές σχέσεις. Ο πατέρας του, βέβαια, από τη μεριά του άλλαξε εντελώς μετά από το ατυχές γεγονός. Άρχισε να ασχολείται πιο πολύ με τον Μάνο, χωρίς να βρίσκει ανταπόκριση βέβαια, και πολύ περισσότερο με τη γυναίκα του.

Έτσι, ο Μάνος έχει μια ετεροθαλή αδελφή, την Αμαλία, είκοσι πέντε χρονών, την οποία ο πατέρας του αναγνώρισε και όταν ήταν αρκετά μεγάλη, της είπαν την αλήθεια –που ήδη ήξερε από τη μαμά της. Η Σοφία επέμενε να έρχεται η μικρή στο σπίτι τους, γιατί, όπως και να είχαν τα πράγματα, ήταν αδερφή του γιου της και θα ήταν καλό να έχουν καλές σχέσεις, εφ' όσον μάλιστα η ίδια δεν έκανε ποτέ άλλα παιδιά. Σύντομα ο Μάνος, που, όπως ήταν αναμενόμενο, δεν είχε και την πιο εύκολη εφηβεία, της δήλωσε ότι δεν ήθελε καμία σχέση με αυτό το κακοαναθρεμμένο παιδάκι. Η Σοφία, παρ' όλα αυτά, έστειλε την Αμαλία σε μια ιδιωτική σχολή και πριν δύο χρόνια που τελείωσε, της αγόρασε και ένα μικρό διαμέρισμα. Πίστευε ότι δεν έφταιγε το παιδί για τις αμαρτίες του πατέρα της και εφ' όσον τον θεωρούσε εργοστασιάρχη, δεν υπήρχε λόγος να της γκρεμίσει το όνειρο. Αυ-

τό είναι το δεύτερο μεγάλο λάθος της Σοφίας, σύμφωνα με τον Μάνο. Η Αμαλία είναι, από ό,τι λέει εκείνος, ένα από τα πιο κακομαθημένα κορίτσια που υπάρχουν. Η μητέρα της την έχει ποτίσει κακία και μίσος για τη Σοφία και δεν της έχουν συγχωρήσει το γεγονός ότι δεν άφησε τον Αναστάση ελεύθερο, έτσι ώστε να παντρευτεί τη μητέρα της και να είναι και εκείνη σύζυγος εργοστασιάρχη. Γιατί φυσικά καμία δεν ήξερε τίνος ήταν το εργοστάσιο.

Εγώ δεν τους έχω γνωρίσει ακόμα. Ξέρουν ότι είμαι φίλη του Μάνου, παρ' όλο που δεν τους λέει τίποτα για την προσωπική του ζωή, αλλά η αλήθεια είναι ότι και ο Μάνος τους επισκέπτεται πολύ σπάνια. Με τη μητέρα του μιλάει καθημερινά στο τηλέφωνο, αλλά στο πατρικό του πηγαίνει λιγότερο από μία φορά το μήνα. Ιδανικά θα ήθελε να μου γνωρίσει μόνο τη μαμά του, αλλά ο Αναστάσης δεν την αφήνει ποτέ μόνη της. Και επειδή καταλαβαίνω πόσο δύσκολο του είναι, δεν έχω επιμείνει. Έτσι κι αλλιώς, ούτε εκείνος θα είχε γνωρίσει τους δικούς μου, αν δεν έκανε τόσο συχνά τραπέζια η μαμά μου και αν δεν ήταν τόσο καλή μαγείρισσα.

Φτάσαμε στο σπίτι μου, βάλαμε τις πιτζάμες μας και αρχίσαμε να πίνουμε. Του είπα για τον Βρασίδα και άρχισε να μου λέει πόσο απαράδεκτη είμαι που τον είχα ήδη απορρίψει λόγω ονόματος.

«Είσαι σοβαρός άνθρωπος τώρα εσύ, βρε Αλεξία; Τι έχει δηλαδή το όνομα; Εγώ τα είχα με έναν Βρασίδα πεζοναύτη και ήταν ιδιαίτερα... χαρισματικός άνθρωπος».

«Και γιατί χωρίσατε;»

«Πήγε στην Αμερική στους πεζοναύτες. Ήταν η μητέρα του από εκεί. Προέκυψε ένα θέμα υγείας και επειδή

ήταν μόνη της, πήγε να την προσέχει. Πολύ καλό παιδί ο Βρασίδης. Αχ, τι θυμήθηκα τώρα! Και για πες. Πώς είναι αυτός;»

«Τι να σου πω τώρα, βρε Μάνο; Δεν τον πρόσεξα και πολύ...»

«Σε εμένα μιλάς, μικρή. Μη μου λες βλακειές».

«Εντάξει λοιπόν, είναι ψηλός, γύρω στο 1.90, κανονικό βάρος, γυμνασμένος, μελαχρινός, κοντά μαλλιά μαύρα, πράσινα υπέροχα μάτια με πολύ έντονες μαύρες βλεφαρίδες, καθαρό πρόσωπο με γωνίες».

«Ομάδα αίματος;» είπε σαρκαστικά.

«Είσαι κακός», του απάντησα τσιμπώντας τον.

«Εγώ λέω να τον πάρεις ένα τηλέφωνο. Όχι αύριο, αλλά πάρ' τον. Μπορεί να αξίζει τον κόπο. Τα τρία τελευταία χρόνια που χώρισες με τον Νίκο δεν έχεις κάνει και τίποτα της προκοπής. Κάνε κάτι, επιτέλους, γιατί στο τέλος θα πρέπει πραγματικά να σε πάρω εγώ», είπε γελώντας.

«Δεν το πιστεύω αυτό που είπες. Σε πληρώνει η μάνα μου, έτσι; Έλα, πες την αλήθεια», του είπα και τον χτύπησα στο μπράτσο. Έπεσα πάνω του και αρχίσαμε να γελάμε και να τσακωνόμαστε.

ΑΝΤΡΕΣ!

Αν σου ζώσω έναν πειράζει;
#not

Μία χιουμοριστική ιστορία που δείχνει πως ίσως μόνο το ανεκπλήρωτο να δίνει νόημα στη ζωή μας...

Με λένε Αλεξία, είμαι τριάντα τριών χρονών, έχω μια επιτυχημένη καριέρα, μια πολύ αγαπημένη οικογένεια και τρεις φίλους που με στηρίζουν σε κάθε φάση της ζωής μου. Κοινώς, τα έχω όλα. Το μόνο που μου λείπει είναι ένας άντρας, που όμως μου τον φέρνει ο Άγιος Βασίλης την παραμονή της Πρωτοχρονιάς. Και ενώ το όνομά του είναι χάλια, εκείνος είναι λίγο πιο τέλειος από τον ιδανικό άντρα όπως τον είχα φανταστεί. Ή μήπως όχι;

Γιατί η αλήθεια είναι ότι ο ιδανικός άντρας δεν σε παρατάει, επειδή βρήκε κάποια άλλη, και μάλιστα μικρότερη από εσένα. Ούτε ανακαλύπτεις ενώ προσπαθείς να ξεπεράσεις το χωρισμό σας, ότι σου έχει πει τόσα ψέματα, που στην ουσία είναι ένας άγνωστος. Ευτυχώς που οι φίλοι μου δεν με άφησαν να φτάσω στα άκρα και να πέσω στο επίπεδό του. Γιατί αυτό το έκανα μόνη μου.

Όμως, ο Θεός αγαπάει τον κλέφτη, αλλά αγαπάει και τον νοικοκύρη. Ένα τυχαίο γεγονός φέρνει τα πάνω κάτω στη ζωή μου και εκεί που ήμουν μόνη μου και αποφασισμένη να φάω όλα τα γλυκά του κόσμου και την επόμενη μέρα να αρχίσω γυμναστήριο για να τα χάσω, μια αποκάλυψη που έγινε κυριολεκτικά μπροστά στα πόδια μου, με έκανε να καταλάβω τι ήταν αυτό που πραγματικά ήθελα στη ζωή μου. Και κάπως έτσι ξεκινάει η δική μου απρόσμενη ιστορία, που είμαι σίγουρη ότι δεν είναι διόλου συνηθισμένη!

